หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การเคลือบผิวโลหะด้วยพลาสติกนั้น แต่เดิมสารที่จะนำมาใช้เคลือบจะถูกทำให้อยู่ในรูปของเหลวมีส่วนผสมของเนื้อวัสดุและตัวทำละลาย สำหรับตัวทำละลายจะก่อปัญหาต่อสภาวะแวดล้อม มีขั้นตอนการทำที่ยุ่งยาก จึงได้ลองพยายามนำเทคนิคฟลูอิไดเซชันมาประยุกต์กับระบบการเคลือบผิวโลหะปลอดสนิม 3 รูปทรง ได้แก่ ทรงกลม ทรงกระบอก และทรงสี่เหลี่ยม เพื่อศึกษาความเป็นไปได้และผลกระทบของตัวแปรต่าง ๆ ของกระบวนการ การทดลองนี้ได้ใช้สารที่เคลือบประเภทโพลีเอทิลีนชนิดความหนาแน่นต่ำ (LDPE) จากผลการทดลองสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเคลือบผิววัตถุด้วยวิธีฟลูอิไดเซชัน สามารถเคลือบผิววัตถุได้ทั้ง 3 รูปแบบ ความหนาของฟิล์มที่เคลือบได้มีความสม่ำเสมอตลอดทุกส่วนของวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นบริเวณผิวที่โค้งกลมของวัตถุทรงกลม หรือบริเวณขอบและมุมของวัตถุทรงสี่เหลี่ยมและทรงกระบอก เพราะจากลักษณะของฟลูอิไดเซชัน เม็ดพลาสติกในเบดเคลื่อนที่ไปมาตลอดทั่วทั้งคอลัมน์ จึงสามารถสัมผัสผิววัตถุได้ทุกส่วน ทำให้เคลือบผิววัตถุรูปทรงต่าง ๆ ได้ดี

2. สภาวะที่ทำให้ฟิล์มที่เคลือบได้มีผิวเรียบสม่ำเสมอ ไม่ขรุขระและเป็นมันวาว คือ สภาวะที่อุณหภูมิเริ่มต้น 180 °ซ ความเร็วอากาศ 5.0 ซม./วินาที เวลาที่ใช้เคลือบ 6-30 นาที

3. การเคลือบผิววัตถุที่สภาวะหนึ่ง ๆ นั้น การเพิ่มเวลาในการเคลือบมีผลทำให้ฟิล์มที่เคลือบได้หนามากขึ้น แต่ทั้งนี้ความหนาของฟิล์มจะเพิ่มในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น เพราะเมื่อเวลาในการเคลือบมากขึ้น อุณหภูมิวัตถุลดลงจนเม็ดพลาสติกไม่สามารถเข้าเกาะผิววัตถุได้อีก

4. การเปลี่ยนแปลงความหนาของการเคลือบมีปัจจัยสำคัญ ๆ หลายปัจจัย อาทิ

4.1 ความเร็วอากาศ

ความเร็วอากาศมีผลทำให้ความหนาของฟิล์มเพิ่มขึ้น เมื่อทำการเพิ่มความเร็วอากาศจาก 5.0 ซม./วินาที เป็น 5.8 6.7 และ 7.5 ซม./วินาที ในช่วงเวลา 6-30 วินาที ความหนาของฟิล์มที่เคลือบได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ดังนี้

ความเร็วอากาศ (ซม./วินาที)	ร้อยละโดยเฉลี่ยของความหนาของฟิล์มที่เพิ่มขึ้น		
	ทรงกลมตัวอย่างที่ 2	ทรงกระบอกตัวอย่างที่ 4	ทรงสี่เหลี่ยมตัวอย่างที่ 6
5.0			
	9.65	9.18	2.98
5.8			
	8.79	3.57	3.82
6.7			
	3.45	5.73	4.00
7.5			

4.2 อุณหภูมิเริ่มต้นวัตถุที่จะใช้เคลือบ

อุณหภูมิวัตถุเริ่มต้นนั้นควรมีค่าสูงกว่าจุดหลอมละลายของพลาสติกที่ใช้เคลือบ ซึ่งเห็นได้ว่าความหนาของฟิล์มมีความสัมพันธ์โดยตรงกับอุณหภูมิเริ่มต้น ดังเช่นเพิ่มอุณหภูมิจาก 180 °ซ เป็น 190 และ 200 °ซ ในช่วงเวลา 6-30 วินาที ความหนาของฟิล์มที่เคลือบได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ดังนี้

อุณหภูมิเริ่มต้น (°ซ)	ร้อยละโดยเฉลี่ยของความหนาของฟิล์มที่เพิ่มขึ้น					
	ทรงกลม ตัวอย่างที่ 1	ทรงกลม ตัวอย่างที่ 2	ทรงกระบอก ตัวอย่างที่ 3	ทรงกระบอก ตัวอย่างที่ 4	ทรงสี่เหลี่ยม ตัวอย่างที่ 5	ทรงสี่เหลี่ยม ตัวอย่างที่ 6
180	7.06	7.94	7.22	8.99	9.83	7.26
190	6.92	9.55	7.73	8.27	9.53	7.39
200						

4.3 อุณหภูมิอากาศร้อนในเบด

อุณหภูมิอากาศร้อนในเบด มีผลทำให้ความหนาของฟิล์มเปลี่ยนแปลงอย่างเด่นชัด ดังเช่นเพิ่มอุณหภูมิอากาศร้อนในเบดจาก 30 °ซ เป็น 40 และ 50 °ซ ในช่วงเวลา 6-30 วินาที ความหนาของฟิล์มที่เคลือบได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ดังนี้

อุณหภูมิเริ่มต้น (°ซ)	ร้อยละโดยเฉลี่ยของความหนาของฟิล์มที่เพิ่มขึ้น					
	ทรงกลม ตัวอย่างที่ 1	ทรงกลม ตัวอย่างที่ 2	ทรงกระบอก ตัวอย่างที่ 3	ทรงกระบอก ตัวอย่างที่ 4	ทรงสี่เหลี่ยม ตัวอย่างที่ 5	ทรงสี่เหลี่ยม ตัวอย่างที่ 6
30	11.07	10.14	10.14	10.40	10.46	5.87
40	11.94	5.8	11.83	7.47	10.28	6.97
50						

5. แบบจำลองทางคณิตศาสตร์

จากการวิเคราะห์ผลการทดลองด้วยเทคนิคการถดถอยเชิงซ้อน ทำให้สามารถสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ได้สมการทางคณิตศาสตร์ ดังนี้

$$D_c = 0.0126t + 0.0244v + 0.3555\ C_v \left[\frac{T_v - T_m}{T_m - T_b} \right] \qquad (5.10)$$

สมการที่ 5.10 เป็นสมการที่ใช้คาดคะเนความหนาของฟิล์มจากการเคลือบวัตถุ 3 รูปแบบ ได้แก่ ทรงกลม ทรงกระบอก และทรงสี่เหลี่ยม ที่สภาวะดังนี้ อุณหภูมิเริ่มต้นวัตถุ 180-200 °ซ ความเร็วอากาศ 5.0-7.5 ซม./วินาที อุณหภูมิอากาศร้อนในเบด 30-50 °ซ เวลาที่ใช้ในการเคลือบวัตถุ 6-30 วินาที เมื่อนำสมการ 5.10 คำนวณความหนาของฟิล์มจากการเคลือบวัตถุ 3 รูปแบบ พบว่ามีความคลาดเคลื่อน ดังนี้

วัตถุทรงกลม	4.21%
วัตถุทรงกระบอก	4.22%
วัตถุทรงสี่เหลี่ยม	4.41%

6. ข้อเสนอแนะ

การเคลือบผิววัตถุด้วยวิธีนี้เหมาะที่จะนำไปใช้ทางอุตสาหกรรม แต่มีสิ่งที่ควรปรับปรุงเพิ่ม คือ การเคลือบวัตถุอย่างต่อเนื่องโดยใช้สายพานลำเลียงวัตถุจากเตาอบสู่หอทดลองและจุ่มวัตถุลงในเบด ซึ่งแต่ละครั้งจะมีความสม่ำเสมอและแน่นอน ทำให้ได้ฟิล์มหนาสม่ำเสมอในการเคลือบวัตถุแต่ละชิ้น การเคลือบวัตถุจะทำได้เป็นจำนวนมาก